

Om muligheden for i det daglige at få bi-stand fra andre ministerier nævnte ministe-ren bl.a., at det »i øvrigt kan undre én ved læsningen af redegørelsen om dagpengeforløbet, at så mange i tidens løb har rejst tvivl om hjemmelen, uden at der blev gjort alvorlige forsøg på at afklare spørgsmålet f.eks. ved at forelægge sagen for finansministeriet eller for justitsministeriet.«

Til udvalgets spørgsmål om, hvorledes det kan sikres, at disse overvejelser om en bedre juridisk sagsbehandling gennemføres, oplyste ministeren under samrådet, »at regeringen har givet tilslutning til notat af 26. oktober 1984 om dagpengeundersøgelsen, men at regeringen har fundet det rigtigst at afvente folketingets behandling af sagen, før man træffer endelig afgørelse om, hvilke foranstaltninger der bør træffes.«

Også udvalget finder, at dagpengesagen må give anledning til en undersøgelse af arbejdsgangen i hvert ministerium med henblik på at sikre, at arbejdet er tilrettelagt således, at også de juridiske opgaver løses forsvarligt. I undersøgelsen bør ligeledes inddrages den delegation af opgaver til direktorater/styrelser, der er sket også i nyligt vedtagne love.

Udvalget skal henstille til regeringen at foranledige sådanne undersøgelser iværksat og udbeder sig en orientering om, hvilke foranstaltninger udvalgets henstilling giver regeringen anledning til.

VIII. Udvalgets konklusion.

Som anført i afsnit III, punkt 1 og 2 er udvalget enig i, at der hverken i arbejdsløhedsloven eller i bevillingslovene var hjemmel til den praktiserede forskudsudbetaling af statens tilskud til arbejdsløshedskasserne til dækning af udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge m.v. I afsnit V er anført, at der er forekommet fejl og forsømmelser i forbindelse med myndighedernes behandling af hjemmelsspørgsmålet, men at et flertal (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlem) ikke finder, at der vil kunne gøres et retligt ansvar gældende mod nogen for disse fejl.

I afsnit III, punkt 4, er anført, at udvalget finder det utilfredsstillende, at folketinget ikke ved alle besvarelser har fået fyldestgørende oplysninger til brug for folketingets vurdering af sagen, hvilket udvalget beklager.

På baggrund af udvalgets overvejelser om, hvorledes fejl som de i denne sag påpegede kan undgås i fremtiden, har udvalget i afsnit VII anmodet regeringen om at blive orienteret om resultatet af regeringens overvejelser om, hvorledes der bedst kan ske en præcisering over for myndighederne af betydningen af de bevillingsretlige regler i samspillet med de materielle lovregler. Udvalget har endvidere henstillet til regeringen at foranledige undersøgelser iværksat af arbejdsgangen i hvert enkelt ministerium med henblik på at sikre, at arbejdet er tilrettelagt således, at også de juridiske opgaver løses forsvarligt, herunder en undersøgelse af den delegation af opgaver til direktorater/styrelser, der er sket også i nyligt vedtagne love, og udvalget har udbedt sig en orientering om, hvilke foranstaltninger udvalgets henstilling giver regeringen anledning til.

På baggrund af oplysninger, der under udvalgets behandling af sagen er kommet frem om udbetaling af forskud og a conto-betalinger, om hjemmelen dertil samt om vilkårene derfor inden for nogle ministeriers områder, opfordrer udvalget regeringen til at lade foretage en uvildig undersøgelse heraf inden for alle ministeriers områder.

For så vidt angår den måde, forskudsordningen blev gennemført på, og det forhold, at der ikke med tilstrækkelig hurtighed blev gennemført ændringer heri, stiller et *flertal* (det konservative folkepartis, venstres, det radikale venstres, centrum-demokraternes, kristeligt folkepartis og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) det nedenstående forslag til folketingsbeslutning.

Et *mindretal inden for flertallet* (det radikale venstres medlemmer af udvalget) ønsker at henvise til, at professor Bent Christensen bl.a. har udtalt følgende til bladet Management (nr. 1:85) om landsdommer Niels Larsens redegørelse: »Som undersøgelsen præsenteres, er læseren ikke i stand til at vurdere, hvor mange penge staten egentlig uretmæssigt er gået glip af i form af renteindtægter. Man får heller ikke mulighed for at tage stilling til, hvem der i givet fald uretmæssigt har fået renteindtægter ved at disponere over statens midler. Man får i det hele taget ikke mulighed for at vurdere, hvad myndighederne kunne have gjort på et tidligere tidspunkt for at disponere mest hensigtsmæssigt over statens midler.«